

Dienas grāmata III (Turpinājums)

2008. gads

26. aprīlī

Par mācītāju atalgojuma projektu LELB

„Kad gans kļūst par menedžeri, projektu rakstītāju un bīdītāju, vērda no viņa rokām izslīd.”

(Anda Līce, *Gans un viņa vērda*, SR 15 nr.)

Bet kad baznīcā, mūsaprāt, viss būs nokārtots un sakārtots, lūgsim Jēzu ienākt?

4. maijā

Par Dieva trīsvienību. –

Reiz, kad laiks un telpa mūs vairs neierobežos, skatīsim Viņa būtību (būsim Viņā pilnīgi).

18. maijā

Vakar lasīju SR par Rīgas Svētā Gara draudzes dibināšanas dievkalpojumu Vasarsvētkos. Un tur archibīskapa sacītais sprediķī man visu laiku nedeva miera. Tagad, lasot šīs dienas tekstus Bībelē, pēkšņi kļuva skaidra daža sakarība. –

Arī tāda var būt velna viltība: Nevajag tiešā veidā atstāt Dievu aiz durvīm, var izmantot trīsvienību – šodien ir Trīsvienības svētki – . Ja Svētais Gars ir pakļauts baznīcai – *Mūsu Baznīca māca, ka caur Svētā Vakarēdiena sakramentu cilvēkiem tiek pasniegts Svētais Gars* – un Jēzus vietā darbojas trīsdalīgais garīgais amats (radot kā Dievs, no nekā), kam un kur tad vēl Dievs?

21. maijā

Tik bagāta saules diena! Pagurums bija liels, bet priekšpusdienā piezvanīju Marim un tiešām varēju izrunāt to, kas viņā sāpināja. Agrāk to nevarēju. Pēcpusdienā atnāca Zīgrūna, un arī saruna ar viņu izvērtās ļoti būtiska. Vakarā vēl vēstule no Vijas dēla (Valža mazdēla) Bradleya. Paldies par Tēva vadību!

25. maijā

Forumā arvien vēl diskusija par atslēgu varu. – Un arī Zīgrūna brīnījās par SR lasīto archibīskapa sprediķi, kur teikts: *Mūsu Baznīca māca, ka caur Svētā Vakarēdiena sakramentu cilvēkiem tiek pasniegts Svētais Gars.*

Labā saulaina svētdiena. Cerīni zied. – Reizēm „gudroju” nevajadzīgi. Bet Tēvs visu novedīs galā, tas arvien ir mierinājums un drošība.

21. jūnijā

Kāda vīzija par baznīcu

24. jūnijā

Aizvakar, 22.jūnijā, domājot to pašu domu par notiekošo mūsu baznīcā, pēkšņi jaunā skaidrībā redzēju notikumu toreiz, kad aplamā veidā mēģināju iekustināt draudzes tapšanu šeit, un sapratu: *es gribēju uztaisīt draudzi.* – Un tad tūliņ arī atziņa: līdzīgā veidā archibīskaps grib uztaisīt baznīcu. Un viss pēdējā laikā vērotais, domātais un iznēsātais ietilpinājās vienā teikumā: *Tas, par ko šeit tiek spriests, ir sekas.*

Sākums bija, kad cilvēks izdomāja uztaisīt Baznīcu.

Iesūtīju to mācītāja Gintera mēneša sākumā veidotajā lapā [www. sinode.info](http://www.sinode.info) (sakarā ar 24. ārkārtas sinodi). - Sevišķu mācītāju neapmierinātību bija izraisījis plāns par mācītāju centrālo atalgošanu. - Iesūtīto tekstu saņēma, bet neievietoja.

2. novembrī

Ļoti bagāts ir bijis šis laiks. –

Neizsakāma Dieva žēlastība, ka man ir ļauts pašreiz notiekošo pieredzēt.

Leandra Lašansa grāmata „Manējo, manu izredzēto, laimei. *Jēzus.*” – Lasu vāciski tīmeklī: *Meinen Auserwählten zur Freude.* – (Sāku 18.10.). Un tagad, pirms pāris dienām, naktī Dieva man teiktais: ***Beidzot tu esi mājās.***

Aizvakar bija atbraucis Mārtiņš U. – Dieva dāvāts jauna sākums viņam! – Liels prieks un pateicība!

Un šorīt radio svētbrīdi vadīja it kā jauns Juris Rubenis, uzrunu beidzot ar – *Jo no Mīlestības nevar aiziet.*

3. novembrī

Ir tik neizsakāmi labi būt mājās, Tēva klātbūtnē vienmēr.

4. novembrī

Vai Dievs ir liels?

Ja tautas ir kā ūdens piliens spaiņa malā, tad es neesmu pat ne nieka pilieniņš. Un tomēr – ir diezgan vietas, lai Dievs varētu būt manī.

5. novembrī

Un tikai tagad tā īsti saprotu, ko nozīmēja nu jau pirms vairāk nekā 10 gadiem saņemtā atbilde, te vienkārši *dzīvot un būt.* – Būt Tēvā, kas visu dara.

17. novembrī

Arvien atkal kaut kas tagad skaidrojas. Šorīt, skatoties uz S. māju, nāca prātā notikums pirmajā rītā Aizputē un vēlākais ar to saistītais redzējums (17.12.06; II - 35. lp.),

kad aina pavērās skatam no labās uz kreiso pusi, tā tad it kā atpakaļ. Tagad to sapratu: viss ir jau bijis un noticis. Jaunais ir sācies.

22. nov.

Dieva dāvāta un mācīta mīlestība nav egoistiska (šīrīta sapņa pieredzējums). – Mīlēt mīlestības dēļ, *es* pazūd

3. decembrī

Arvien vairāk pavežas lielās sakarības. – Pieaugot bezdievībai, baušļos ietvertās pamatvērtības zūd. To vietā zeļ un izplešas pieķersšanās elkiem. Veidojas postīgi kultī, kas „lielo” cilvēku noved verga stāvoklī. *Tev nebūs iekārot!* Neko.

13. decembrī

Tēvs dāvā izlīdzināšanos un lūgšanu, noved attiecības galā (W).

15. decembrī

Lielā Dieva ļaužu draudze Viņā, kur katram ir sava vieta jau šīs zemes dzīves laikā. Mazs modelis - katra atsevišķa draudze.

16. decembrī

Beidzot, beidzot arī pēdējā baiļu palieciņa manī ir izoperēta! Izrādās, ka, neraugoties uz manu ‘bezbailību’ un ‘dūšu’, kaut kur dziļi, dziļi it kā nemanāms un neredzams sīks dzelonītis bija ieķēries (*galu galā arvien esmu viena*) un kavēja dziedināšanas procesu. Un tagad naktī, ar īstu *biedēšanas terapiju*, Jēzus to izvilka. –

Kad reiz atkal man likās, ka kaut kas mūs šķīr, redzēju Jēzu smaidām, sapratu, ka viņš smaida par manu nedrošību, un atsmaidīju, bet tad viņš ņēma jēriņu, ko turēja pie savām krūtīm, un taisījās to mest man sejā, - sapratu arī to, tas bija jautājums man: vai tu tiešām domā, es varētu tā darīt? Tā, protams, nedomāju. - Bet tad: Jēzus seja pēkšņi pārvērtās tādā briesmīgā grimasē un rokas ķetnās, kas bija sagrābušas jēriņu, - un es patiesi ļoti nobijos (ko es te īsti redzu?!). – Pamazām grimase pazuda, un manī ienāca miers. – Un beidzot es biju apjēgusi: ***nekas, nekad mani nevar šķirt no Dieva mīlestības.***

Un šorīt milzīga bagātība saistībā ar vārdiem - *visu pieņemt un nodot Jēzum.*

17. decembrī

Par Svēto Vakarēdienu vēl plašāk.

Un Jēzus mīlestības uguni: ļauties sadegšanai. – Un nav vairs jābaidās no *izdegšanas*. Paliek mīlestība, kas visu piepilda. (Un Mazirbei varētu būt cits uzdevums.) –

18. decembrī

Visīpašākā nakts. Nezinu jau vairs precīzi secību visam notikušam, bija tik daudz. –

Pēc īsa snauda pamodos, un domas nāca lielā plūsmā. Sākums un centrs bija Svētais vakarēdiens. Domāju, vai varētu kādu drusku ierakstīt tīmeklī. Pamazām kaut kas izkristalizējās, un es sāku pierakstīt. Biju laikam neērti nosēdusies, jo kājā iemetās krampis, drusku citādāka veidā nekā

kādreiz agrāk, un negribēja atlaisties. Sāka nākt domas, ko tagad, kā būs, un tā joprojām bez mitas. Līdz attapu: varu taču palūgt Jēzu! Kautrējos par tādu sīkumu lūgt viņa rokas pieskārienu, teicu: „Lūdzu, paskaties uz manu kāju.” Muskulis tūdaļ atslāba. Lielā aizkustinājumā teicu paldies. Jēzus raudzījās manī ar tādu maigumu, kas nav aprakstāms, un es, kā jau reiz (pirmo reizi)pirms dažām dienām, lēnām izrunāju vārdus: *Tu mani mīli*. Un tad viņš smējās. Tā kā drusku nokaunējos un teicu vēl: *nesmejies*; bet Jēzus it kā smējās vēl vairāk, ar visu augumu. – Atskārtu: Jēzus priecājās... –

Mīlestība ieplūda manī, izpletās un pamazām piepildīja ne tikai krūtis, bet visu ķermeni. – *Tu esi manī*, izbrīnā teicu, bet izplešanās turpinājās. Kļuvi it kā arvien plānāka un plānāka, un ieņēmu arvien lielāku telpu, līdz *Mīlestība* mani pārsniedza, un paplašinājās, un pletās arvien vēl tālāk. Paliku kaut kur viducī. –

Es esmu Tevī... – Mēs- esam- viens. –

19. decembrī

Atklājas visas manas dzīves dažādo notikumu sakarības un nozīme. Jau no bērnības. Dažādie pavedieni un mezgliņi veido vienu segu. Un tā lielajā Dieva audumā savukārt varētu būt viens punktiņš.

20. decembrī

Tālāk par Miku. Kaut kāda veida bailes arī tur.

Un tad vēl archibīskaps. – Tikai mīlestības gaisma ikvienā no mums var likt ļaunajam atkāpties. (Blumhards)

Piezvanu V. – Viņai ir bijis slikti. - Lūgšana. - Varētu būt sākums? - Redzu viņu gaismā.

Naktī arī W. – Paldies, Tēvs!

Tu mani dari par auglīgu zemi. - Ar visām jūtām izsekojams Jēzus skaidrojums. – Tik ļoti Tu mani mīli. - Un Jēzus priecājas. - Un šoreiz es priecājos līdzī.

25. decembrī

Vārdu nav, lai pateiktu kaut ko par brīnumu ‘... *tu esi mani darījis par mīlestību*’.

Redzu Jēzu stāvam kā altārgleznā, ar aicinājumā izstieptu roku. Brīnumaina, jauna diena. Gaišs miers, viss darāmais veicas.

Atraksta Jolanta, piezvana Juris Dzenis, Mudīte, Zīgrūna, Ieva. Naktī guļu 6 stundas bez pārtraukuma.

26. decembrī

Atnāk Irena un ir ļoti laipna! Pievakarē piezvana zēni.

Liels atslābums. Jāmācās būt jaunā veidā. –

Tu esi jau dažkārt mani lietojis, ja nepretojos, bet visu vienmēr caur mani veici vienīgi Tu, bez kāda mana nopelna. –

Tīmeklī jautājums: *Kas ir mīlestība?* Pagaidām tur atbilžu nav.

27. decembrī

Ierakstu atbildi (sk. Mīrgas ieraksti LELB lapā), un tas paņem visus manus spēkus un laiku. Leandra L. grāmatas pieminēšana, liekas, bija nozīmīga.

29. decembrī

Pagājušā un aizpagājušā naktī Jēzus ved mani tālāk mīlestības ceļā. Viss ir brīnums, neapprakstāms.

Mazais Oskars ir mīlestība, un Tēvs viņu brīnišķi lieto. Redzu Judīti gaismā!

No jauna saprotu ģimenes lielo nozīmi vairākās paaudzēs. Redzu tēti un mammu vienu otram blakus stāvam un uz mani gaidām.

J. Rubenis gaismā! – Un tad tāda kā nobeiguma un piepildījuma sajūta. Taču - ir tikai viens, kas pieliek punktu.

No rīta laikus pieceļos un pāris stundas jūtos gandrīz kā vesela. Atnāk Kalniņa no Kazdangas ar šo to pārdošanai. Manī sakāpj vecā veida pretestība. Pēc tam atkal attopos. Un tad Irena, arī „vecajā veidā”. Pilnīgi pazaudēju spēku. Viņa atsakās palīdzēt ēdiena gatavošanā. Bez pusdienām nepalieku, un nostiprinās skaidra pārliecība, ka Dievs par mani gādā līdz pēdējam sīkumam. Ļaujtos. Liela pateicība. – *Tavs prāts lai notiek.*

31. decembrī

Saskatu sakarības par Oskariņu.

Piezvanu Veltiņai. Pastāstu par Oskaru un Leandra grāmatu.

2009. gads

2. janvāris

Bagāta nakts. Tieku mācīta dažādā veidā.

3. janvāris

No rīta sapnis par daudz ļaudīm pie galdiem lielā telpā. Saprotu, pansionāts. Process manī līdz pilnīgai visa nodošanai. - Lai kur un kā, tikai ciešā vienībā ar Jēzu.

4. janvāris

Laukā balta pasaule. Sniegs un -20 grādi.

6. janvāris

Vakar kļuva skaidrs, ka pārmaiņām jānāk. Visur parādījās mana nespēja tikt šeit galā. Vakarā redzu Jolantu. Brīnumaina nakts. Neizsakāmi liels prieks Jēzū. Brīnos, ka es, puteklis, varu saskatīt Dieva lielumu. Viņš kļūst mazs sava lielumā un liels savā mazumā. – Blakus minot: istabā ir tikai 17 grādi, un es nesalstu. –

Šodien visa diena paiet dziļā prieka sajūtā. To vēl pastiprina Muldera ieraksts foruma diskusija (par ikviena kristieša atslēgas varu un vispārējo priesterību). Viņš visu bija sapratis. Vēlāk karte no Ariannas, kas ir Vācijā un aprūpē kādu vecu vīru. Abi ir apmierināti. Tāds prieks, ka viens vecs

cilvēks (88 gadi.) ir aprūpēts un apmierināts. Rakstu Jolantai. Vakarā vēl atnāk Ieva un pastāsta par saskatīto Dieva darbošanos mazmeitas ģimenē. – Būt Kunga priekā.

8. janvāris

Daudz, daudz sniega, sals un saule. Nespēks palielinās. Atnāk Jolanta. Laba saruna.

10. janvāris

Aizpagājušā naktī, esot tādā pus apzinātā, pus neapzinātā sarunā ar Jēzu, dzirdu pēkšņi saucienu: *mamma!* Tā Miķelis sauca 1978. gada vasarā, kad kopā bijām aizbraukuši uz Latviju, kur Slokā, kamēr viņš fotografēja, biju pagājusi tālāk dārzā un Miķelis mani neredzēja. Vēlāk viņš teica, ka baidījies, ka kāds mani ir saņēmis ciet un aizvedis, dzirdējis it kā auto durvis aizcērtamies. – Tā tad Miķelis tagad. Kāpēc? Sāku par viņu lūgt. Vēlāk saprotu sakarības: viņā palikusi ievainojuma sajūta no jaunības laika, ka ir atstāts. Jēzus tagad savā neizmērojamā mīlestībā to parāda, izlīdzina un dziedina.

Citā brīdī šajā naktī dzirdu balsi sakām: „Ak, Irma, Irma” un sajūtu tādu kā aicinājumu iet uz leju tumsā, ko redzu sev priekšā. - Tūliņ nesaprotu neko. Nekad nebiju saukta vārdā. - Un turpat kaut kad bija arī Jēzus, kas priecājās. Palieku ar jautājumu.

Vakar bija kaut kas jāizsāp, kaut kas it kā manī notiek, bet bez manas apzinātas līdzdalības. Naktī ienāk skaidrība. Pēc pāris stundu miega atmosfērā un zinu: tas ir tā un tā. Vispirms, ja pareizi atceros, par Mikuli. Un vēlreiz pēc pāris stundām: *es esmu tikusi vaļā no sava Es!* – ‘**Ak, Irma, Irma**’, kas neko negribēja saprast, ir aprakta. – Un Kristus mīlestība var brīvi plūst caur mani.

L. Lašansa pierakstītais: „Es jūs neprātīgi mīlu” reizēm likās gandrīz vai drusku pārspīlēti, bet tā ir patiesība - un svētlaime.

12. janvāris

Jau pirms kāda laiciņa reiz sapnī redzēju Liliju. Domāju, jautāju, kāda varētu būt dziļākā sakarība, bet netiku skaidrībā. Noliku to Jēzus ziņā.

Ar Liliju kopā savulaik pavadīju 4 gadus sanatorijas istabiņā no 1947. līdz 1951. gadam, kad viņa aizgāja mūžībā un es slimnīcu atstāju. Satikām labi, nekādu lielāku grūtību nebija. Paturēju labā atmiņā.

Un šorīt redzēju viņu atkal (un abas reizes beigās arī Santu). Otru reizi – tas nevar būt bez nozīmes. Lūdzu, pārdomāju, vai būtu vēl kas manī noskaidrojams, izlīdzināms, un, gribēdama jau celties, pēkšņi sapratu: Lilija mani mīl. – Vesels apvērsums manā jūtu un atziņu pasaulē.

Tik liela ir Mīlestības mīlestība!

Un tad vēl no paša rīta atskrēja Jolanta un atnesa Lašansa grāmatas 2. un 3. daļu, kuru man vēl nebija. Vakarā pabeidzu lasīt latviski 1. daļu. Tik ļoti daudz žēlastības.

15. janvāris

Aizvakar protesta sanāksme Rīgā un ‘grautiņš’ pēc tam.

Pēc prezidenta Zatlera reakcijas vakar parādās vēl skaidrāk, ka Dievs negrib mūs atstāt postā. Palieku lūgšanā.

Tēvs dod man Liliju par palīgu, lai varu nomazgāties... Viss ir brīnumaini, bet arī vienkārši un

skaidri. Pēc kādas dienas viņa atkal aiziet, ar lielu sirsnību atvadoties, kad saku ar labu nakti.

Redzu skaidri, ko jau biju apjautusi, ka neko nevar gribēt atkārtot vai sagaidīt Dievu darbojamies pēc kādas mūsu saprastas kārtības. Viņš dod vajadzīgā brīdī arvien no jauna.

Šķīstīšanas darbs manī un attiecību sakārtošana turpinās. Norādījumi nāk sapnī. (Gaida. It kā arī Rēdiņas kundze, bet tur, liekas, kaut kas svešs bija iejaucies un negribēja vairs atstāties. Nododu Jēzum.) Paldies!

24. janvāris

Šajā laikā daudz ir skaidrojies un man dāvāts. Tūliņ nepierakstīju, un nu ir jau pabālējis. Sevišķa bija nakts, kad sapratu, ka savā veidā noslēdzies loks, kas sākās 1992. gadā, kad pirmo reizi atbraucu uz Aizputi un iegāju Sproģu mājā. Tagad Jēzus dāvināja redzēt Sigurdu, Rūtu un Santu gaismā. Un Jēzus priecājās (kā lai ne es?!). Pēc turpat 17 gadiem.

Un šorīt (īsi): Jau no bērnības esmu ļoti izteikti ilgojusies mīlestības; kādu, kas mīlētu mani manis pašas dēļ (īstenībā jau tomēr – Jēzus dēļ), un ne tā dēļ, kā es izskatos, ko varu vai daru un tamlīdzīgi. Droši vien jau katram cilvēkam tas tā ir, vairāk vai mazāk apzināti. Bet es tagad labāk visu izprotu. Arī savu noraidīgo attieksmi vienmēr tad, kad jutu, ka tas tā nav, un zināmu rezignāciju pēc tam. Saprotu arī, ka bez Jēzus tādas mīlestības nevar būt. –

Un to es apzināti pieredzu 83 gadu vecumā (kaut Jēzus mani ir mīlējis kopš aizlaikiem)!

25. janvāris

Dievam nevajag mūsu upuŗa, bet gan mūsu *Jā*, uzticēšanās atvērtības, lai varētu ienākt, mūs pārveidot (dziedināt) un caur mums darboties. – Jau skaidri redzams stāstā par Ābramu un Īzaku. –

30. janvāris

Kļūst pilnīgāk saprotams stāsts par grēcinieci farizeja namā, kas svaiddīja Jēzus kājas ar eļļu (Lūkas 7). Kas daudz ir mīlējis ...

Dāvātas aizlūgšanas.

31. janvāris

Jēzus atņem man un uzņemas uz sevis arī to, ko esmu it kā labu darījusi (palīdzējusi), bet pēc savas saprašanas, vai arī ar domu, ka tā jādara, kaut reizēm jau arī redzēju, ka tā nav nekāda patiesa palīdzība.

Februārī

Jēzus mūs saprot, jo ir bijis kā mēs, lai mēs būtu kā viņš – *Tad nu nedzīvoju vairs es, bet Jēzus manī.*

27. aprīlis

Ja arī esmu tikai smilšu graudiņš zem Jēzus kājas, man tomēr ir sava nozīme, - būtniecīgai daļiņai

pamatam, uz kura Jēzus mūsu pasaulē stāv.

Tikko pieredzēju brīnišķu mācību stundu (kaut ne bez sāpēm): ko tas nozīmē kļūt mīlestībai, visu sevi apzinīgi atvēlēt Jēzum. – Kam ir daudz dots, no tā arī daudz atprasīs. – Es teicu jā. Tālākais vēl ir priekšā (Irena).

Pēdējā nedēļa bija tik bagāta. Saskatu pārmaiņu pazīmes. Ne tikai Jēzus mīlestības darbam manī turpinoties, bet arī dažādos notikumos sakarā ar baznīcu. –

Baznīcas Virsvalde ir sākusi nesakārtoto Valtaiķu baznīcas īpašumu atgūšanas procesu, S. par to stāstījis „briesmu stāstus” šur un tur. Un kad tagad, pēc mūsu un katoļu baznīcas sarunu sākšanas oikumēnijas ietvarā un kāda tv. Raidījuma, visur parādījās sensācionālā ziņa, ka luterāņu baznīca grib pievienoties katoļiem, S. izmantoja gadījumu, lai plaši paziņotu it kā tikko Valtaiķu draudzes pilnsapulcē notikušo archibīskapa izslēgšanu no draudzes (kas bijis tās loceklis pirms vairāk nekā 20 gadiem). Par to bija, cita starpā, arī raidījums tv. Lai ko arī katrs tur gribēja saskatīt, tam nebija patiesībā nekādas nozīmes, kā par to uz žurnālistu jautājumiem ar reti redzētu uzjautrinātu smaidu atbildēja arī archibīskaps. –

Varētu tā būt, ka nenokārtotiem jautājumiem, kas tik ilgi sasaistīja archibīskapu ar S., it kā iznākot no aizsega, tīkla samezģlojumi sāk raisīties?

Arī forumā kļuva redzams, ka mums ir garīdznieki ar skaidru skatījumu.

Un sevišķs prieks bija par Teoloģijas žurnālu [3] 2009, ko man atveda māc. Mārtiņš pirms Lieldienām. Pētījumi Somijā par Lutera teoloģiju, Ralfa Kokina skaidrais skatījums un nesaudzīgā valoda. Indulis Paičs par Sv. Vakarēdienu.

Dievs mūs neatstāj nekad, nekad.

30. aprīlī

Ļoti bagāta diena. – Pārlasot iepriekš rakstīto, sapratu, ka Lilija toreiz sapnī man pieveda Santu. – Un es pieņemu viņu pilnīgi Jēzus man dāvētajā mīlestībā!

Un tad arī vēl Skaidrīti (Anrija māti) ar visu ģimeni un Slišānu ģimeni, kur tāpat bija palikusi zināma neskaidrība.

Teoloģijas žurnālā lasu Induļa Paiča sprediķi par Svēto Vakarēdienu. Liels prieks! – Tik ļoti liela ir Jēzus mīlestība.

Ka lūzuma punkts mūsu baznīcā ir sasniegts, kļūst arvien skaidrāk redzams.

Jēzus dāvā prieku,

Viņa vadīts tieku.

2. maijā

Ciemojās Zīgrūna. - Dievs dara.

Skaistas saules dienas. Un viss jau zaļš. Tulpes, plūmītes un vēl daži krūmi zied. Kāds brīnumains pavasaris!

3. maijā. Ķirši sāk ziedēt. Un bērzi jau kupli jo kupli jaunajā zaļumā.

No rīta pāris stundas paiet, līdz saprotu dažas lietas, ko Jēzus man māca. (Nekad nebūsim mācījušies diezgan!) Irena ir man par mācību, kļūst pilnīgi skaidrs. Par robežām, kuņas visās lietās

jāmācās izjust un ievērot, līdz došanai: arvien drusku vairāk par aprēķināto vai domāto (ar kaudzi, *pāri plūstošu mēru*).

5. maijā

Neaprašāma diena. Vakar liels smagums, ieskatoties Tikšanās žurnālā. Naktī lūgšana par P. Brūveru. Vēlāk atvieglojums (apstiprinājums).

No rīta bērni prātā, sevišķi Maris. Izsāpu - līdz atjaunotai pašārvībai un lūgumam, lai vienīgi Tēva prāts viņos piepildās, sākot ar Oskariņu.

Arī lielāka skaidrība par Z. draudzes maldiem.

Dienā spriedze, sirds streiko, bet arvien arī ko mācos. Arvien atkal prieks par Mu. dažādās vietās (radniecība saņemtajā, kā jau pašā sākumā, viņam rakstot, minēju) un arī Ingaru diskusijā par 10. tiesu.

Un vakarā, palasot L. L. grāmatu, brīnumains tuvības brīdis ar Jēzu. Patiesi būt viņā, patiesībā, mīlētai, vienmēr, pilnīgā pašārvībā, jo nevar būt vilšanās. – Vārdi ir trūcīgi.

8. maijā

Ābeles zied.

Saruna ar Z. Saku visu, kā vien man ir dots saprast. Viņa klausās, iebilst, bet nenoraida. – Tomēr skaidri parādās pārliecība par cilvēka paša darīšanas un veikuma pareizību un lielo nozīmi, un atteikšanās doma biedē. Evāņģēlijs ir palicis nesaprasts un svešs. Tāpat Jēzus vārda spēks un piepildīšanās. – Bet tas notiek, - tagad, ar mums. –

Zaudēju spēku, sirds tinas kamolā. Bet Jēzus ir, kas viņš ir, un ieņem mūs savā mīlestībā pilnīgi neiedomājamā veidā. – Un tā es arī tieku galā ar vakara darbiņiem Un naktī ir tik ļoti viegli un labi, kad Jēzus priecājas. Šī diena nav bijusi velta.

10. maijā

Ģimenes diena. Atkal tāda bagātība! Tīmeklī lasītais satrauc un skumdina. Mēģinu ko ierakstīt, jūtu, ka nav gluži Jēzus griba, bet grūti apstāties, līdz viņš ar datora dotiem līdzekļiem visu sajauc.

Pēc tam pašas nesapratne sāp, saprotot arī, cik aplam tas būtu bijis. Un pateicība par Jēzus brīnišķo vadību, neļaujot man aiziet aplami. Viņa mīlestība apņem kā aizsargmēteli.

Un tad redzu tēti, kas bija bijis blakus. – Ģimenes kopība nepazūd mūžībā!

11. maijā

Vakar vakarā gultā domāju vēl par kādu vīru, kas kaut kad agrāk man reizēm palīdzēja dažādos darbiņos un nupat ir nomiris, kā Ieva pastāstīja. Gribu pieminēt lūgšanā, bet arvien atkal nāk prātā viņa dažādās vainas un vājības. Gribu skaidrību. Brīdi pacīnos, atzīstot pašas vainas un lūdzot spēju redzēt Jēzus acīm, mīlestībā, attīrot mani no vēl palikušās iedomības, līdz: „bez Tevis es esmu pēdējā lupata!” – Paliek tāda pabeigtības sajūta.

Un šorīt sapnis, līdzīgs jau agrāk redzētajiem: esmu tā kā sanatorijā, domāju par aizbraukšanu, bet mantas nav sapakotas, biļešu nav, netieku laikā uz staciju un tamlīdzīgi. Bet šoreiz saņemu skaidru ziņu: ar rītdienu esmu atlaista. Arī tagad nav viss sakārtots, bet tas mani nesatrauc; vēl jau nakts priekšā, domāju.

Un tad, tā drusku neskaidri, īss cilvēcīgas tuvības brīdis: kāds vaigs pieglaužas manam vaigam, - un atkal tāda nobeigtības sajūta, nekādu vēlmju. Esmu viena kaut kā jauna priekšā.

12. maijā

No rīta, sākot ar kādu senu notikumu Getingenā, Kungs pamazām aizved līdz jautājumam par baznīcu diskusijā tīmeklī.

Vakarā Merlina teiktais ar savādo eklezioloģiju un samocīto skatījumu uz baznīcu vēl paplašina manu sapratni.

Un tad palasu 1. aug vēstījumu (L.L.) par pilnīgu atvēršanos mīlestībai.

13. maijā

Vēl naktī domāju par to, vai kaut kas no saprastā būtu ierakstāms tīmeklī. Un no rīta sapnis, ko pieminu, jo tik fantastiski liekas zemapziņas savērpumi. – Esmu kādā dzīvoklī, kas milzīgā ātrumā tiek remontēts, un kur pēkšņi saradušies vairāki cilvēki. Mammīte, kas it kā atbraukusi no Amerikas, ļoti labi izskatās, brūni iedegusi, bet ir tāda svešāda, Šāndors, pa starpu arī zēni, Anniņa (nu jau mirusī baznīcas kalpotāja šeit) un vēl kāds, kas veic darbus. Viena istaba ir jau gatava: ar rozā sārtām tapetēm, un man ir jāatzīst, ka izskatās it glīti un saskanīgi. Anniņai, kas pārnākšot pie mums dzīvot, istaba arī jau tikpat kā gatava un iekārtota, tomēr nav īsti pabeigta, jo sienas posmi sāk jau raisīties vaļā. Es tur esmu kaut kur pa vidu, bet bez kādas līdzdalības. Darbos pie it kā guļamistabas kaut kas īsti neveicas, un es sāku domāt, kā, kam un kāpēc tas viss. Šāndors it kā uzņemšoties samaksu par visu un domājot arī pārnākt šeit uz dzīvi. Vienu brīdi domāju, kā tas būtu, ja tiešām visi te būtu kopā, bet paliek neskaidrība, dalītas jūtas un – arī tāda neīstenuma un veltīguma sajūta.

- Varētu būt sakars ar iepriekšējām domām par baznīcu? – Varētu.

15. maijā

No rīta domāju, sapņoju atkal kaut ko par baznīcu, neatceros vairs īsti ko, bet beigās paliek balts, resns tārps, kas no atmiņas neizgaist. Vēlāk lasu komentārus tīmeklī (tajā pašā diskusijā par sievieti un kalpošanas amatu). Ļoti, ļoti bēdīgi. Skaidri parādās grēkā krišanas tiešās sekas, it kā starplaikā nekas nebūtu noticis.

Pēcpusdienā, vēl par to domājot, liela satraukuma spriedze un smagums.

16. maijā

Diena mani ļoti nokausē. Arvien vēl kāda mācība, arī sakarā ar vakardienu, bet arī prieks par rezultātu, ka varu jau daudz mierīgi pieņemt (bez blakus domām, ar kurām citādi vienmēr bija jācīnās).

Jēzus no manis nekā nesagaida, pats visu dāvā.

Grūti ir sākt domāt Jēzus domas. Pirmais ir arvien: es varu, nevaru utl.

24. maijā

Mīlestība aplāj visu – izdzīvoju naktī.

Nekas man nav jākārto pašai. Es visu uzticu Jēzum, un no viņa visu saņemu.

28. maijā

Naktī atkal sagatavošana tam, kas no rīta tad tiek dots. – Patiesi neko cilvēks nevar pats sevī mainīt vai labot. – Viss jau it kā zināms, bet praktiski arvien atkal no jauna jāapzinās, lai tiešām Jēzus doto jauno varētu saņemt.

Vēstule no Z. Bēdīgi, ilgi netieku no tās vaļā Līdz apjaušmai, ka Jēzus ir darītājs; un kā gan viņam sāp mūsu nesapratne un nepieņemšana. Un – mana mazā sāpīte labākā gadījumā var būt tāda kā piedalīšanās Jēzus lielās sāpes nešanā. – Un apustuļi par iespēju līdzī cīest priecājās!

4. jūlijā

Dievs ir Mīlestība. Tā ir viss. – Paveras sakarības mūsu ikviena dzīvē un visās norisēs pasaulē.

Iekāre pati par sevi ir postīga, ja tā netransformējas mīlestībā. Tas ir tik skaidri redzams mūsdienu pasaulē. Bezdievība – mīlestības trūkums. Paliel kaila iekāre, un cilvēks degradējas strauji.

Tik paties ir L.L. pierakstītais grāmatā *Manu izredzēto laimei!*

6. jūlijā

Lai cik tuvu mums pienāk Dievs, paliel robeža, kuŗu ir labi samānīt un netiekties tai pāri.

Viņš var būt tik tuvu, ka ieņem mani sevī, bet nenotiek nekāda sajaukšanās. Dievs paliel Dievs un es – es.

Tik ļoti liels ir atvieglojums un prieks, ja patiesi visu, visu varu atdot un nolikt Jēzus ziņā, un Viņa mīlestībai! – Beidzot.

13. jūlijā

Jēzus nāk tādā mērā un tik ātri vai tik drīzi, cik mēs ikviens atvēlam viņam vietas sevī, savā dzīvē, un cik pilnīgi viņam atveramies. Jēzus, mīlestība, ienāk, piepilda mūs un mēs iekļaujamies jau esošajā mīlestības straumē, kas līdz ar to kļūst arvien plašāka un spēcīgāka, pamazām pārņemot visu zemi un to pārvēršot Mīlestības valstībā, kur taisnība mājo. Jēzus otrā atnākšana, jaunas debesis un jauna zeme.

14. jūlijā

Ja līdz šim garīgais redzes loks bija palielinājies un šķita plašs – reiz pat likās, skatos uz zemi *no augšas* un varu redzēt savus tuviniekus dažādās pasaules malās vienlaicīgi –, tad šorīt bija sajūta, ka aplis, kura vidū esmu, kļūst mazāks un es piekļaujos ciešāk Tēvam.

23. jūlijā

Pirms trim dienām vakarā smagi kritu durvju priekšā atmuguriski no kāpnēm uz akmens platēm.

Galva nepieskārās zemei, sapratu, visi kauli veseli, un manī miers. Pēc kāda laika garāmgājēja no ielas ienāca un palīdzēja man piecelties. –

Brīnumš. Skaidrojuma nav.

Šorīt kritu vannas istabā un sapratu, tālāk vairs nespēju. Ik brīdis ir Tēva ziņā.

11. augustā

Pagājušā naktī sapratu apmēram tā: Visu, ko Jēzus manī, ar lielu pacietību un neizsakāmā mīlestībā, dara, – un tik ilgi viņam bija ar mani jānopūlas – mani attīrot, dziedinot, mācot, visu nederīgo gaismā ceļot, ļaujot sāpīgi maldīties, viņš dara it kā vien sevis dēļ, lai varētu pilnībā manī mājot (es būtu kā viņš). Bet beigu beigās kļūst redzams, ka viss tas, ko Jēzus it kā sevis dēļ dara, ir man darīts!

No Dieva, caur viņu, viņā, - Dievs ir pilnība, viss.

12. augustā

Pagājušā naktī, man lūdzoties, Tēvs mani saņēma savās rokās un kā mazu, autā ietītu bērniņu piespieda savām krūtīm. Tik neizsakāmi labi. – Un šodien bez spēka, bet izlīdzinātā mierā un bez kādas „dzišanās”, vienkārši esmu un eju savus nedaudzos vajadzīgos solīšus. Atrasisīta. Pieņemta un pasargāta.

18. augustā

Pēc sarunas ar Gaidu, arī par viņas bērniem (tik nesaprotamas dzīves), Dievs dāvā viņus visus mīlestībā pieņemt. Un tad arī vēl skaidrāka top un apstiprinās pieredze, ka pieņemt otru tādu, kāds viņš ir, nozīmē arī, atdot ko no sevis. („Izplūst spēks”, bet sirds ir pilna pateicības un prieka.)

20. augustā

Pagājušā naktī, pēc domu ceļojuma pagātnē, redzu jau agrāk skatītu ainu par skaistu pļavu blakus ceļam gaišā vasaras dienā. Bet tagad es biju jau otrajā pusē un atskatoties redzēju vispirms gaismu, kas apspīdēja visu lielo, skaisto pļavu.

22. augustā

Dievam nav *bija* un *būs*. Dievs *ir*, tagad. Viss, kas ir, ir viņa *šodienā*.

Viņš rada, viņš glābj, viņš vada un noved visu galā.

29. augustā

Vakar lasīju L.L.: „Ļauj sevi mīlēt...” Jautāju, kā šī *ļaušana* lai notiek? Īsti nesapratu, jo kā gan lai es neļautu!? Un pievakarē Jēzus mani mācīja, jo, domājot par savējiem un visiem, kas it kā arvien vēl paliek savā izslēgtībā, es pēkšņi teicu: *Nem mani visu un dari par mīlestību!* – Un viss mainījās; sapratu, ka Jēzus ir uzklusījis manu lūgšanu.

Nekādas *rūpes* nepaturēt sev, Jēzus it visu uzņemas un dara.

Viņš patiesi visu dara, ja vien pati nenošlēdzos.

30. augustā

„Es rīkojos ātri”, saka Jēzus minētā grāmatā. – Un jau šodien saņēmu vēstules un uzņēmumus i no Ma i Mi. (Pēc daudziem, daudziem klusēšanas mēnešiem!) – Un tik daudz priekam gandrīz vai nepietika vietas manī.

Viss ir tapis jauns (lai arī cik savādi tas skanētu). Es beidzot varu tiešām visu redzēt it kā mīlestības (Kristus) acīm, pēc kā jau tik sen ilgojos.

1. septembrī

Ļoti īpaša diena.

Vakarpusē atnāk kaimiņš un lūdz naudu. Kā vienmēr šādos gadījumos, negribu dot. Bet viņš paliek neatlaidīgs. Lūdzu Jēzus palīdzību. – *Neatlaidības dēļ* ... – Un es iedodu. Pēc tam saprotu, ka Dievs šodien šajā lietā īpaši darbojas. Palieku lūgšanā par kaimiņiem.

Vēlāk domās skaidrojas noteiktas sakarības. Nevaru to vairs atkārtot, bet beidzot, nonākot līdz *Tu esi viss*, izbrīnīta saprotu, ka mūsu ikdienas barība, maize un ūdens, Kristū dzīvojot, ir *Viņa miesa un asinis*. Viņš par mani ir nodevies, lai es dzīvotu, Jēzus elpa ir manī, es pieredu viņam. Jautājums paliek, kā to saņemam. – *Tu klāj man galdu* ... Un reizēm ēdiens no viņa klātā galda ir tik neizskaidrojami garšīgs (ar *paradīzes garšu*, arī ciemiņiem baudāms)!

2. septembrī

Šorīt Jēzus veda atkal soli tālāk. Un viņš to dara brīnišķīgi mērķtiecīgi, kaut it kā pavisam nemanāmi. Atkārtot to nav man iespējams. Sāku ar pārdomām par redzēto sapni, kas palika īsti nesaprasts. Sakarā ar to nāca prātā vēlākie notikumi manā dzīvē, kuri man arī paliek neizprasti. Un tad viss vērsās it kā jaunā virzienā, neatkarīgi no manis, līdz beigās redzēju tādu kā lielu apli, kas pamazām piepildījās. Visu laiku domāju (runāju) līdzī, saprotot sakarības. Beigu „Viss piepildīts” nāca drusku nedroši no manas puses, jo atcerējos evaņģēliju, bet tas tā palika.

Pēc tam vēl par tuvību Dievam, kāda man ir dāvāta – mazs bērniņš, sedziņā ietīts, pie viņa krūtīm – un kāda tā varētu būt debesīs, kur nevar ieiet nekas nesvēts. Kur ir Jēzus, tur viss ir svēts, lai kas tas būtu. Tad nu, ja esmu puteklītis pie viņa kājām, tomēr gaismā un svēta.

3. septembrī

Neizdibināmais Dievs.

Vakarā bija vēl kādi brīnumaini brīži. Pēkšņi nezinu vairs, kāds bija sākums, bet tad mani pārņēma atkal izbrīns par tik ļoti lielo Jēzus mīlestību, kas man dāvāta, nemainīga, man, tik necienīgai. Pateicoties un slavējot, kādā brīdī vairs nesapratu, kuru Dieva personu uzrunāt. Un tad es redzēju Dievu Tēvu. Līdzīgu Jēzum, ko biju skatījusi agrāk, ar to pašu atvērto, jā, pat priecīgo, mīlestības pilno smaidu, tikai it kā lielāku, kā krūšu tēlu, drusku augstāk par mani, un ap viņu plašumu. – *Tas pats vien esmu!* – Zināt es to jau zināju sen, bet tagad tomēr drusku satrūkos, atcerēdamās visu lasīto un dzirdēto par „redzēt Dievu”. Bet evaņģēlijā lasām Jēzus teikto: *Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu*.

Tāda Dieva tuvība mums nav īsti aptverama. Tu mēģini saprast, ka viņš, viss (ne kāda daļa), ir tepat tev blakus, vēl vairāk: viņš ir tevī, tu viņā. – Bet tādu *tu* un *es* jau ir bezgala daudz!? Un viņa darbības lauks plešas un plešas ... Valdnieks pār pasauli pasaulēm, debess un zemes Radītājs. – Te nu tu esi un nesaproto vairs nekā!.. – Tik neizmērojami liels visā tuvībā. Un ir labi tā. Tu vari visā pilnīgi uz viņu paļauties un arī ikvienā brīdī ko jautāt un lūgt.

4. septembrī

Vēl par vakardienu.

Pēc visas brīnumainās pieredzes, kaut kas palika īsti nesaprasts, it kā pat drusku traucēja, proti, Tēva tik atklātais un draudzīgais smaids (līdzīgi kā reiz agrāk Jēzus lielā prieka izpausme). Likās, it kā par maz cienīguma, bija tāda kā vēlme pēc zināmas distances (es – Tu). L.L. grāmatā kādā vietā Jēzus lūdz, lai viņu mīlētu. Nāca prātā kāds dzērājs, kas, ceļos krizdams, lūdz naudu vēl vienai lāsei. – Jautāju. Un tad es sapratu, ka Dievs, pati Mīlestība, ir tik liels, ka viņš nepazaudē neko no sava lieluma pat lūdzoties kā pēdējais pļēgurs!

Kad šo biju uzrakstījusi, spēlēju dienas dziesmu (295), tur klāt bija 51. psalms. – Un es sapratu tālāko sakarību: Ne tikai kā pļēgurs; Tu visu sevi esi atdevis manis dēļ, mirdams pie krusta. – Un Tu priecājies, ja šis upuris nav bijis veltīgs.

Tik liels esi Tu – neizteicams...

7. septembrī

Es esmu mīlestība. Jēzus šorīt noveda mani līdz šai sapratnei. Dienā, to atceroties, pārmaiņa skaidri redzama. Un es esmu ieņemta Kunga mīļajā, draudzīgajā smaidā, un nav nekā vairs, kas šķir.

Arvien atkal apstiprinās L.L. pierakstu patiesība.

8. septembrī

Brīnumaina diena. Brīnums viss ir it jo sevišķi tāpēc, ka ir un paliek lielā mērā neatkarīgi no manis. Bet patiesībā ir žēl, ka, piemēram, nevajadzīgi ilgu laiku pavadu ziņu lapā vai tamlīdzīgi. Kaut kas no *brīnuma* tā varētu būt zaudēts.

Šorīt atkal tāda bagāta stunda. Nav viss vairs izstāstāms. Cita starpā bija dāvāts aizlūgums par mūsu valsts vadītājiem. Un beigās zināms atbrīvojums (ir bijuši dažādi šķēršļi) un lūgšana par archibīskapu un baznīcu kopumā. Dienā vēl dažas piebildes diskusijās tīmeklī.

Ja Kristus mājō mūsos, varam lūgt *Jēzus vārdā*.

20. septembrī

Visā manā nevarībā Tu esi liels, teicu, bet tad manīju, ka manās domās tas kaut kā īsti nesavienojas. Un pēkšņi sapratu: ... *pati Mīlestība ('Tu') ir liela*. Un viss bija atkal tīrs prieks un pateicība.

Bieži mums rodas grūtības ar pretstatiem, bet Dievs lielā pacietībā arvien atkal skaidro. Tāpēc ir labi pieņemt savu nesaprašānu un nespēju, nodot to Jēzum un savā reizē jautāt.

26. septembrī

Kāda diena! – Priekšpusdienā ierakstu tīmeklī par neskaidrību mūsu baznīcā (garīgais amats Kristus vietā). Un pilnīgi zaudēju spēku.

Pēc dažām dienām Irena darbiņu pie manis beigs. Tagad ir vakars. Kāda būs rītdiena? Tēvs to zina. Esmu Viņā, Mīlestībā.

27. septembrī, 22:22

Visa, kas esmu, esmu Tevī.

1. oktobrī

Esmu vienmēr bijusi tik pasargāta, it kā *ietīta Jēzū*, un viņš ir saņēmis visus man domātos dūrienus.

Ar Dievu viss ir brīnums,- vakar ierakstīju par to tīmeklī. –

Naktī vēl dažas lietas skaidrojas. Grūtības, kas saistījās ar dažādiem apstākļiem, notikumiem, cilvēkiem, kļūst saprotamākas, skats paplašinās, un es varu visu pieņemt un tālāk nodot Jēzum. Tā arī it sevišķi notikumus 2003.g. maijā (D.gr. I daļa, 8.lp.).

2. oktobrī

Nu nevaru jau iztikt bez palīga. Un tā vakar ienāca doma, vai savā paļāvībā uz pilnīgu Jēzus vadību neesmu kaut ko pārpratusi. Atbilde atnāca šorīt sapnī: Mana māte un tad arī tētis, mani neievērodami, izrīkojās pavisam savādi, man pilnīgi nesaprotamā un nepieņemamā veidā. Atmosodas nesapratnē, kāpēc tāds sapnis? Taisījos jautāt Jēzum – un jau saklausīju: *Ja arī tava māte un tavs tēvs tevi atstātu, es tevi nekad neatstāšu.*

Tik neaptverami un neizsakāmi labi!

13. oktobrī

Jēzus ir brīnišķīgs!

Vēla pēcpusdiena. Biju drusku gulējusi. Pamostos, tā mierīgi domāju: *Būs jāceļas. – Kāds varētu atnākt? – Nav jau neviens. – Bet man ir Jēzus, un viņā man ir viss... – Tajā pašā brīdī redzu sevi gaišā saules dienā nelielā dārziņā, kur man visapkārt zied skaisti rožu krūmi. – Veselu dārziņu ar rozēm man dāvā Jēzus vārda dienā! – Tāda mīlestība!..*

22. oktobrī

Forumā atkal reiz diskusija par bērnu radīšanu. Viens dalībnieks (Mu), gribēdams attaisnot kontracepciju, nonāk aplamos skaidrojumos un secinājumos. – Jēzus dod saprašānu, kā uz to reaģēt, atgādinādams pašas pieredzēto pirms 6 gadiem (sakarā ar manu ideju "uztaisīt" draudzi).

Un es pamazām saskatu, ka visa mana dzīve ar visiem nesaprašiem un it kā neizskaidrojamiem notikumiem tajā ir bijusi tāda, lai es šajā pēdējā laikā būtu Dievam lietojama sevišķā veidā.

Jēzus mērķtiecība, laika nesaistīta, parādījās arī šodien (23. X) kā manas iebildes skaidrojums un apliecinājums ietverts Mu. paša vārdos. Un tas, protams, bija vislabākais risinājums! (Kad gribēju par to jau agrāk runāt, nevarēju – *nedrīkstēju.*)

27. oktobrī

Vakar spēlēju dziesmu *Tu zilā debess tur augšā*. Kad šorīt to atcerējos, domāju: Īstenībā man jau nekur nav jālido – tu esi manī - es esmu tevī - bet lidot es varu arī tevī - tu esi tik liels - tu esi viss - visur esi tu ...

29. oktobrī

Beidzot es varu beigt.

1. novembrī

Pirms pāris dienām sapņoju:

Saņēmu divas vēstules. Kad vienu atvēru, tajā bija tāda kā veca kapa plāksne, aprakstīta vārdiem un romiešu cipariem. Kad gribēju tālāk skatīties, tā tuvojās manai sejai it kā lai iebiedētu, aizklājot acis, bet es nebaidījos, kaut ko teicu (ko - nezinu vairs), un tā palika gaisā tuvu manai sejai. Tad kaut kas tāds neskaidrs, kur tomēr skaidri bija saprotams vārds *lāsts*. –

Un es jautāju: vai tu esi jauna vai veca? Atbilde bija: jauna.

Tad redzēju jaunu sievieti gultā, kas pacēla rokas un redzamā tīksmē, smaidot, slējās sēdus.

Sapnis man palika prātā. Un šodien jautāju Tēvam, vai tas būtu kaut kā nozīmīgs. Apstiprinātāja atbilde, ka tā tas esot, nāca drīzi vien. Un es sapratu tālāk, ka mūsu ģimene(?) ir bijusi saistīta ar kaut kādu lāstu, kas tagad ir salauzts.

Pašreiz, kad esmu šo uzrakstījusi, jūtu vēl tādu kā draudu kaut kur no tumsas. Bet tas ir pilnīgi velti. Kur Jēzus gaisma ir ienākusi, tur ir gaisma! –

Un jau ienāk prieks...

2. novembris

Šovakar piepulcējās prof. Hubers (Getingenas laiks).

Un es priecājos, ka varu būt *nekas*. Kaut kāds *nekas*, un piederēt Jēzum.

Mans skausta stīvums ir pazudis! Es varu atkal pacelt galvu. Tā vienkārši, pēkšņi!

Un bronchi ir brīvāki, galva skaidrāka. – Viss ir brīnums ar Tevi, mans Kungs!

16. novembrī

Sakarību vairs neatceros, bet kaut kā nonācu pie dzīves un dzīvības. – Ja Jēzus ir dzīvība, tad dzīve bez Jēzus ir dzīve bez dzīvības, tā tad tāda it kā dzīve, bez jēgas un mērķa. Un kas gan cits ir elle? Tad nu, vienkārši, dzīve bez Jēzus ir elle. Un vienīgi Dieva un viņa ļaužu tuvums šeit uz zemes dara to vēl panesamu.

19. novembrī

Kad vakar biju reiz atkal tā drusku neapdomīgi izskrējusi forumā, un pēc tam sūkstījos, pamazām saprazdama, ka esmu tomēr ļoti vieglprātīga, tūliņ uztvēru domu tālāk: *bet Jēzus ir varējis lietot brīnumainā veidā arī manu vieglprātību* (piemēram, notikumā uz ledus Slokā pirms 72 gadiem).

20. novembrī

Vakar vakarā pierakstīju doto nākotnes redzējumu par mūsu baznīcu: sākt no sākuma.

Nupat pēcpusdienā, kad biju nolikusies gultā, jutu citu cilvēku klātieni tik intensīvi un jutots tik ļoti

neaizsargāta, ka teicu Jēzum: *es pieglaužos tev, lūdzu, apsedz mani, lai neesmu redzama, ietin mani sevī.* – Un tad es sajutu, ka Jēzus tiešām ir man visapkārt, un es neesmu redzama: – *Es esmu tevī.* – *Viņi- redz- tikai- tevi ...*

Un paliek arvien vienīgi liela pateicība par viņa neizsakāmo, neaprstāmo mīlestību.

(29. novembrī - - Šādā variācijā lasīts tīmeklī:

Profesors: Es jums pierādīšu, ka Dievs ir ļauns: Visu, kas pastāv, ir radījis Dievs, tātad Dievs radījis arī ļaunumu, tātad Dievs ir ļauns.

"Eiņšteins": Profesor, vai aukstums pastāv?

P: Protams, jā - vai nekad neesi salis? Protams, aukstums pastāv!

E: Nē! Pēc fizikas uzskatiem tas, ko saucam par aukstumu, ir siltuma trūkums. - Bet vai pastāv tumsa?

P: Protams...

E: Nē! Tas, ko saucam par tumsu, ir gaismas trūkums. Mēs nevaram uztvert to, kā nav. Analogi tumsai un aukstumam - arī ļaunuma nav. Tas, ko saucam par ļaunumu, ir stāvoklis, kad cilvēka sirdī nav Dieva mīlestības.)

20. decembrī

Varu sevi atdot Ziemsvētku dāvanās.

2010. gads.

1. janvārī

Daudz, daudz šajā pēdējā laikā ir palicis nepierakstīts.

6. janvārī

Visbrīnumainākā nakts. Mūsu baznīca – archibīskaps – Veltiņa un – Kristus mīlestība, neaprstāma.

8. janvārī

Jēzus brīnumaini gādā un visu dara. Mazu daļu, liekas, apjaušu. Vakar bija atbraukusi Mudīte. Šorīt kādas atraisīšanas sapnis. Zīgrūnas Ziemsvētku vēstule.

20. janvārī

No rīta sapnis. Jūtos atkal drusku nelaimīga, jo netieku galā. Sanācis pulks viesu, sēž ap pāris galdiem, gribu pacienāt, bet vienmēr vēl it kā kaut kā trūkst. Pa brīžam Maris tā kā drusku palīdz, bet ir atkal projām, beigās arī Mikucis parādās, bet tikai uz brītiņu. Viesi pacietīgi gaida. Beidzot viss tomēr it kā būtu, un es lūdzu viesus baudīt pasniegto. Ir kaut kādi jautājumi, mēģinu atbildēt, bet īsti apmierināta neesmu, domāju, citas lietas būtu būtiskākas un interesantākas. Paveros pa lielu logu laukā un redzu, cik skaistā vietā esam. Plašs skats, zemāk dārzs, - par to arī varētu parunāt ...

Tagad, vakarā, liekas, saprotu redzēto. – Forumā diskusija par sieviešu ordināciju it kā beigusies. Citās diskusijās ļoti aktīvi piedalās vairāki neticīgie. Patiesībā, bēdīga aina mūsu baznīcā.

Redzu, ka man šis pēdējo gadu posms ar sarunām tīmeklī ir vairāk vai mazāk noslēdzies. Paldies, paldies Tēvam par to! Viņš darīja. – 21. februārī vēl kāda piebilde diskusijā par sieviešu ordināciju.
–

Un es esmu vēl tikai tas *nieciņš*, ko Tēvs sedziņā ietītu tura savās mīlestības rokās. (Tā to redzēju.)
Un kādreiz vēlāk kādā sarunu reizē redzēju atkal šo ainu, un Tēvs par atbildi uz manu jautājumu vai nedrošību nolieca galvu un ar lūpām pieskārs vaidziņam. – Aptverams vai izsakāms tas nav. –

Tāda var būt mīlestība:

Domāju, vai pareizi saprotu kādu rakstu vietu, kaut patiesībā biju par to jau pārliecināta. Iespējams, ka biju pat par to jau jautājusi, bet forumā gudri vīri it kā redzēja to citādi, kas likās drusku nesaprotami. Tad nu tā nedroši tomēr mēģināju vēl Jēzum pārjautāt. Un viņš radīja telpu ap mani, deva klusējot saprast – *tu to zini*, un viņa skatiens bija pilns neapprakstāmas mīlestības, ne miņas no pārmetuma vai kā tamlīdzīga, un – es sapratu.

25. februārī

Līdz šim es vēl īsti nespēju teikt Jēzum, ka viņu mīlu, kaut vēlme bija. Šovakar viss atraisījās. Nekas mūs vairs nešķir.

Un mīlestība nekad nebeidzas.

Laukā arvien vēl ziema.

14. martā

Diskusijā [Reforma nekustamajos īpašumos](#) biju ierakstījusi:

Iesūtīts: 2007.09.09 13:33:57

– - - "...sinode nolēma, lēmums jāpilda, ja nepildīsiet, atcelsim draudzes padomi un iecelsim tādu, kas pildīs. (Jānis Kalniņš 2007.09.01.)" - - -

Ja tāda doma, kas ir pilnīgā pretrunā Evanģēlijam, baznīcā ienākusi, tad spriedums pār mūsu baznīcu jau ir pasludināts.

Piebilde bija: **kaut.. Mirga man patīk tavs domu gājiens.**

Kad šodien man tas ienāca prātā un es par to vēl padomāju, zināšana par to, ka visa devējs un darītājs ir Jēzus, kaut kad izkristalizējās Kunga dāvātajā vienkāršībā:

Tas ir Tavs domu gājiens. – Tu ļāvi man redzēt savām acīm!...

16. martā

Bija atnākusi ārste, izvērsās saruna, - un es tikai vēlāk sapratu, ka biju varējusi būt Tev derīga. Viss, viss esi vienīgi Tu.

25. martā

Tevī es esmu brīva.

Tu esi viss, es esmu Tevī,- man nevar nekā trūkt.

Sniega tikpat kā vairs nav, sniegpulkstenīši zied.

3.aprīlī

Lasu laikrakstā BL, ka Ainiņa Hanoverā kopš 18. marta ir jau pie Tēva.

5. aprīlī

31. marta naktī gultā nevarēju norimt. Un tad sirds sāka diezgan mežonīgi daudzīties. Pēc laiciņa tā pēkšņi beidza daudzīties, un iestājās pilnīgs miers un klusums. - „, Ja būtu apstājusies, es tagad nevarētu domāt, ” domāju un mēģināju sataustīt pulsu. Pamazām arī samanīju: pavisam vāju, drusku paātrinātu, bet regulāru.

6.aprīlī

Šorīt beidzot izkristalizējās skaidrība, ka visus, visus varu ieņemt savā, man dāvātajā, mīlestībā. Tik labi!

7. aprīlī

Tāda kā sagatavošanās pēdējiem soļiem.

28.aprīlī

Arvien vēl Jēzus ļauj man mācīties.

Šorīt tik labs sapnis: pieredzu, kā pilnīga paļaušanās uz Dievu īstenojas cilvēkā un notikumos, un kādu mieru tā sniedz.

8. maijā

Forsītija zied, un tulpes. – Laukā vēl auksti.

11. maijā

Visa laba sākumā ir paklausība. – Un vēl tagad arvien atkal gribas pretoties...

Esmu galā.

13. maijā

Mums neizdibināmā Dieva vadība šodien

Pirms kāda laika atkārtoti sajutu mudinājumu aizlūgt par Agri Lēvaldu, par kura apcietināšanu nesen biju lasījusi. Brīnījos, jo viņš man bija pilnīgi svešs. Darīju. Turpināju tomēr arī arvien atkal brīnīties, jautāju un mēģināju saskatīt kādu sakarību.

Viņš esot piedalījies sarunās forumā, kaut kad lasīju. - Un pamazām atcerējos, ka arī man bija iznācis tur pāris reizes ar viņu 'sastapties', un ka viņš negribēja pieņemt Bībelē rakstīto par homoseksuālismu, bet tas arī viss.

Vēl kaut kad vēlāk kāds ieminējās, ka A.L. kādu laiku esot kalpojis mūsu pilsētā. - Un tad pamazām nāca prātā kāds vakars pirms nu jau 8 gadiem:

Biju slimnīcā, slimība nopietna. Istabīnā gulēja vēl viena paciente, paralizēta pēc triekas. Kādu vakaru atnāca katoļu draudzes priesteris ar kādu draudzes locekli, kā sapratu, kas viņu bija aicinājusi. Pabijis brīdī pie slimnieces, priesteris, projām iedams, pie durvīm vēl pavērās atpakaļ un ar krusta zīmi svētīja arī mani. Tas mani tajā brīdī ļoti iepriecināja un aizkustināja, un es atbildēju apmēram tā: Paldies! Dievs Jums to atmaksās. –

Un man būtu ļauts tagad vēl to piedzīvot???

19. maijā

Laukā ar pēkšņi atnākušo siltumu viss zaļo un zied.

Miķuks un Kārīna bija atbraukuši.

Atbildība arī ir viens no tiem vārdiem, kas nav vairs īsti saprotami.

13. augustā

„Tev nav vairs ko jautāt!”